

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 3. ožujka 2021.

[Multimedia]

Molitva i Presveto Trojstvo

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na našem putu katehezâ o molitvi, danas i sljedeći tjedan ćemo vidjeti kako nas, zahvaljujući Isusu Kristu, molitva širom otvara Trojstvu – Ocu, Sinu i Duhu –, neizmjernom moru Boga koji je Ljubav. Isus je taj koji nam je otvorio Nebo i usmjerio nas na odnos s Bogom. On je to učinio: otvorio nam je taj odnos s Trojedinim Bogom: Ocem, Sinom i Duhom Svetim. To je ono što kaže apostol Ivan na kraju Proslova svog Evanđelja: „Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani“ (1, 18). Isus nam je otkrio identitet, taj identitet Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga. Mi uistinu nismo znali kako moliti: koje riječi, koji osjećaji i koji su jezici za Boga bili prikladni. U toj molbi koju su učenici uputili Učitelju, a koju smo često spominjali tijekom ovih kateheza, nalazi se sve čovjekovo tapkanje u mraku, njegovi opetovani, često neuspješni pokušaji da se obrati Stvoritelju: „Gospodine, nauči nas moliti“ (Lk 11, 1).

Nisu sve molitve iste i nisu sve prikladne: sama Biblija svjedoči o lošem ishodu mnogih molitava, koje bivaju odbačene. Možda Bog ponekad nije zadovoljan našim molitvama, a mi to ni ne primjećujemo. Bog gleda u ruke onih koji mole: da bi postale čiste, ne treba ih prati, dovoljno je kloniti se zlih djela. Sveti Franjo se molio: „Nulla homo ène dignu te mentovare“, to jest, „nijedan čovjek dostojan nije ime Ti izreći“ (*Pjesma brata Sunca*).

Ali možda najdirljivije prepoznavanje siromaštva naše molitve poteklo je s usana onog rimskog satnika koji je jednog dana zamolio Isusa da ozdravi njegova bolesnog slugu (usp. Mt 8, 5-13).

Osjećao se potpuno nedostojnim: nije bio Židov, bio je časnik omražene okupacijske vojske. Ali briga za slugu natjerala ga je da se odvaži i kaže Isusu: „Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i izliječen će biti sluga moj“ (r. 8). To je rečenica koju i mi ponavljamo na svakom euharistijskom bogoslužju. Razgovarati s Bogom je milost: mi toga nismo dostojni, ne polažemo na to nikakvo pravo, „šepamo“ svakom svojom riječju i svakom mišlju... Ali Isus predstavlja vrata koja nas otvaraju tom dijalogu s Bogom.

Zašto bi Bog trebao voljeti čovjeka? Za to ne postoje očiti razlozi, tu postoji jedan nesrazmjer... U većini mitologija nije zabilježen slučaj boga koji bi mario za ono kroz što ljudi prolaze u životu; štoviše, to je tako naporno i dosadno, ne zavrjeđuje pažnju božanstva. A sjetimo se riječi koje je Bog uputio svome narodu, ponovljenih u Ponovljenom zakonu: „Jer koji je to narod tako velik da bi mu bogovi bili tako blizu kao što je Jahve, Bog naš, vama?“. Ta Božja bliskost je objava! Neki filozofi tvrde da Bog može misliti samo na sebe. Eventualno smo mi ljudi ti koji pokušavaju umilostiviti božanstvo i steći milost u njegovim očima. Otuda i dužnost „religije“, s pratećim žrtvama i pobožnostima koje se neprestano prinosi kako bi se omiljelo nijemom Bogu, ravnodušnom Bogu. Tu nema dijaloga. Samo je Isus bio taj, samo je bila Božja objava Boga Mojsiju prije Isusa, kad se Bog predstavio; samo je Biblija ta koja nam je otvorila put dijaloga s Bogom. Upamtimo: „Jer koji je to narod tako velik da bi mu bogovi bili tako blizu kao što je Jahve, Bog naš, vama?“. Ta Božja bliskost koja nas otvara dijalogu s njim.

Bog da ljubi čovjeka: mi nikada ne bismo imali hrabrosti u to vjerovati da nismo upoznali Isusa. Poznavanje Isusa dalo nam je to shvatiti, to nam je objavilo. To je sablazan koju nalazimo duboko urezanu u prisposobu o milosrdnom ocu ili u prisposobu o pastiru koji se daje u potragu za izgubljenom ovcom (usp. Lk 15). Takve priče ne bismo mogli smisliti, čak ni razumjeti, da nismo upoznali Isusa. Koji je Bog spreman umrijeti za ljude? Koga Bog ljubi uvijek i strpljivo, ne tražeći da mu se uzvрати ljubavlju? Koji Bog prihvaća strahoviti nedostatak zahvalnosti sina koji ga unaprijed traži nasljedstvo te ode od kuće i sve spiska? (usp. Lk 15, 12-13).

Isus je taj koji objavljuje Božje srce. Tako nam Isus svojim životom govori u kojoj je mjeri Bog Otac. *Tam Pater nemo*: Nitko nije Otac poput njega. Očinstvo koje je bliskost, suosjećanje i nježnost. Ne zaboravimo te tri riječi koje su Božji stil: bliskost, suosjećanje i nježnost. To je način na koji On izražava svoje očinstvo prema nama. Teško nam je i tek izdaleka možemo pojmiti ljubav kojom je bremenito Presveto Trojstvo i kakav bezdan uzajamne dobrohotnosti postoji između Oca, Sina i Duha Svetoga. Istočnjačke ikone pomažu nam naslutiti nešto od toga otajstva koje je izvor i radost svekolikog stvorenog svijeta.

Bilo nam je teško, nadasve, vjerovati da će se ta Božja ljubav proširiti i pristati na našu ljudsku obalu: mi smo cilj ljubavi kojoj na zemlji nema premca. U Katekizmu se objašnjava: „Sveto je Isusovo čovječstvo... put po kojemu nas Duh Sveti uči moliti Boga našeg Oca“ (br. 2664). I to je milost naše vjere. Zaista se nismo mogli nadati uzvišenijem pozivu: Isus nam je svojim čovječtvom – Bog se učinio bliskim u Isusu – učinio dostupnim sâm život Trojstva, otvorio je, štoviše otvorio je

širom ta vrata otajstva ljubavi Oca, Sina i Duha Svetoga.

APELI

Iz Mjanmara nastavljaju stizati žalosne vijesti o krvavim sukobima u kojima je više ljudi izgubilo život. Htio bih skrenuti pažnju tamošnjim vlastima na potrebu da dijalog prevlada nad represijom, a sklad nad neskladom. Upućujem ujedno apel međunarodnoj zajednici da učini sve kako se težnje naroda Mjanmara ne bi gušilo nasiljem. Neka se mladima te ljubljene zemlje pruži nadu u budućnost u kojoj mržnja i nepravda ustupaju mjesto susretu i pomirenju. Ponavljam, naposljetku, nadu izraženu prije mjesec dana: da se put prema demokraciji, koji je posljednjih godina poduzeo Mjanmar, uzmogne nastaviti konkretnom gestom puštanja na slobodu više političkih vođa koji su zatočeni (usp. *Obraćanje Diplomatskom zboru*, 8. veljače 2021).

* * *

Ako Bog da prekosutra odlazim u Irak na trodnevno hodočašće. Već dugo se želim susresti s tim narodom koji je toliko patio; susresti se s tom mučeničkom Crkvom u zemlji Abrahamovoj. Zajedno s ostalim vjerskim vođama učinit ćemo također još korak naprijed u bratstvu među vjernicima. Molim vas da svojom molitvom pratite ovo apostolsko putovanje da protekne u najboljem redu i donese željene plodove. Irački narod nas čeka; čekao je svetog Ivana Pavla II. kojem je bilo zabranjeno ići. Ne može se i drugi puta razočarati narod. Molimo da to putovanje prođe dobro.